

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21CoP/34/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314204258
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandravá
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8314204258.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandravej a sudcov JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci maloletého M. M., nar. XX.XX.XXXX, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Humenné, za účasti otca M. M., bytom A. XX, I., o návrhu matky J. M., bytom P. XX, na zmenu úpravy práv a povinností k mal. dieťaťu, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 19P 104/2014-81 zo dňa 8. 10. 2014 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e sa rozsudok s výnimkou výroku o zastavení konania v časti.
- II. Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ō v o d n e n i e :

Matka maloletého M. M. navrhovala zmenu rozsudku, ktorým bol maloletý zverený do striedavej osobnej starostlivosti obom rodičom. Návrh odôvodnila tým, že maloletý je v jej osobnej starostlivosti od 20.4.2014. Otec s návrhom na zmenu osobnej starostlivosti nesúhlasil.

Okresný súd Humenné (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„Súd m e n í rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 10P/20/2013-18 zo dňa 15.03.2013 tak, že z v e r u j e mal. M. M. do osobnej starostlivosti matke a z a v ä z u j e otca prispievať na výživu mal. M. po 27,13 eur mesačne s účinnosťou od 01.05.2014 tak, že výživné je povinný zasielať vždy do 10. dňa v mesiaci vopred k rukám matky maloletého.

N e d o p l a t o k na výživnom za čas od 01.05.2014 do 30.09.2014 činí 135,65 eur, ktorý je otec maloletého povinný zaslať do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám matky dieťaťa.

Súd konanie o určenie výživného za čas od 08.04.2014 do 30.04.2014 z a s t a v u j e .

Súd u p r a v u j e styk otca s mal. M. M. tak, že je oprávnený stýkať sa s maloletým každý párný víkend v mesiaci od piatku s tým, že si maloletého prevezme po skončení vyučovania v škole a matke maloletého odovzdá v nedeľu o 16.00 hod. v mieste jej bydliska.

Žiadny z účastníkov n e m á právo na náhradu trov konania“.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkovo mal za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 10P 20/2013-18 z 15.3.2013 súd rozviedol manželstvo rodičov

maloletého M. M. nar. XX.XX.XXXX. Na čas po rozvoде zveril maloletého M. do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov v dvojtyždňových intervaloch.

Ďalej vychádzal zo zistení, že striedavá osobná starostlivosť sa nerealizuje. Maloletý je od 14.03.2014 v starostlivosti matky. Matka žije v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi. Pracuje na Mestskom úrade v I.. Zo správy Základnej školy v Humennom na ul. V. I. XX zistil, že maloletý M. mal v škole problémové správanie. Poznámky v žiackej knižke podpisovala len matka, pretože akceptovala učiteľov na rozdiel od otca. Maloletý napriek nevhodnému správaniu mal výborné vyučovacie výsledky, avšak v školskom roku 2013/2014 sa zhoršili. Počas pobytu u otca chodil často unavený, oddychoval v škole, keď bol u otca nemal domácu úlohu, nenosil pomôcky. Matka sa o prospechu a správaní dieťaťa informovala pravidelnejšie, na rozdiel od otca akceptovala názory triednej učiteľky a iných učiteľov.

Zo správy kolízneho opatrovníka zistil, že maloletý býva spoločne s matkou v rodinnom dome starých rodičov. Má svoju vlastnú izbu. Má dostatok priestoru na učenie a trávenie voľného času. V domácnosti matky sú vytvorené všetky podmienky pre zdravý vývin maloletého.

Zo správy psychologičky M.. G. M. vyplýva, že z konzultácie s dieťaťom vyplynuli niektoré skutočnosti, ktoré signalizujú, že zo strany otca došlo k takému správaniu sa voči matke aj synovi, ktoré vyvoláva u maloletého strach. Otec opakovane prezentuje pred dieťaťom matku v negatívnom svetle a znevažuje jej osobnosť hrubým spôsobom aj pred synom. V prípade maloletého vníma striedavú osobnú starostlivosť oboch rodičov t.č. ako ohrozujúcu jeho psychický vývin.

Ďalej vychádzal zo zistení, a to výsledku vyšetrenia a pohovoru O.. V. C. s maloletým, z ktorých vyplýva, že je vhodné zveriť maloletého do osobnej starostlivosti matke, aby mal pocit istoty a bezpečia.

Kolízny opatrovník navrhol vyhovieť návrhu matky.

Na takto zistený skutkový stav prijal právny názor, podľa ktorého sa striedavá osobná starostlivosť v súčasnosti nejaví ako vhodná forma výchovy dieťaťa najmä s poukazaním na závery vyšetrení psychologov. U matky maloletého neboli zistené žiadne nedostatky v starostlivosti maloletého a bolo zistené, že má vytvorené vhodné podmienky pre jeho zdravý fyzický a psychický vývin. Prijal záver, že sú splnené podmienky pre zmenu pôvodného rozsudku, ktorým bol maloletý na čas po rozvoде rodičov zverený do osobnej starostlivosti obom rodičom. Zároveň upravil styk syna s otcom každý párnny víkend v mesiaci. Otca zaviazal prispievať na výživu syna mesačne vo výške 27,13 Eur od 1. 5.2014 do budúcnosti. Nedoplatok na výživnom za obdobie od 01.05.2014 do 30.09.2014 vo výške 135,65 eur zaviazal otca zaplatiť v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Poukázal na ustanovenie § 26 Zákona o rodine. Na základe späťvzatia návrhu matky zastavil konanie o určenie výživného za čas od 08. 04. 2014 do 30. 04. 2014 s poukazom na ustanovenie § 96 ods. 1 O.s.p.

O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie otec. Uviedol, že s rozsudkom vo veci zverenia maloletého syna nesúhlasí v plnom rozsahu. V odvolaní uviedol, že súd dal vypracovať psychologické posudky, ktoré však nemajú význam, pretože dieťa je pod psychickým nátlakom matky a jej rodiny. Dieťaťu pred vyšetrením matka hovorí, čo má povedať, keďže dieťa po celý čas je v jej starostlivosti. Dieťa hľadá istotu a prikláňa sa tak logicky na jej stranu. Navrhoval, aby bol maloletý vypočutý u detského psychológa, ale formou hospitalizácie na 2 až 3 dni, kedy by sa vymanil z nátlaku matky a jej rodiny.

V odvolaní tiež uviedol, že v roku 2012 vypracovala súdna psychologička správu pre súd, kde uviedla, že matka nie je schopná sa samostatne starať o dieťa a je potreba otcovskej výchovy. Psychologička nevie rozlíšiť zrejme medzi pojmi strach a rešpekt. K správe kolíznej opatrovníčky uviedol, že táto nerešpektuje názor a pocity dieťaťa, táto úmyselne zamlčuje skutočnosti, ktoré sú v jeho prospech. Na postup kolíznej opatrovníčky podal i sťažnosť.

Pokiaľ ide o charakteristiku syna, nikto v škole nepochopil, že to má byť charakteristika na syna a nie na otca. Syn mal niekedy problémy so správaním, pretože je živý povahy. Počas starostlivosti u neho mal

syn domáce úlohy napísané samozrejme, s výnimkou, ak ich zabudol, nepoznamenal si ich a nepovedal mu o tom. Po rozvode sa zúčastňoval rodičovských združení výlučne on, o čom je dôkaz v podobe prezenčnej listiny. Na dokreslenie obrazu školy by bolo vhodné vyžiadať si vyjadrenie pána učiteľa U., M. a družinárky, ktorú syn mal v 1. a 2. ročníku.

Vo vzťahu k výživnému uviedol, že matke dal 300 Eur ako výživné pred svojím odchodom do zahraničia, a tak nevidí dôvod platiť výživné od 1. mája 2014 a za máj by mal zaplatiť nie 27,13 Eur, ale sumu zníženú o pomernú časť. Nesúhlasí s tým, že syna môže vidieť len každý 2. víkend v mesiaci. Nie je pravdou, aby po odchode do zahraničia nejavil záujem o syna.

K odvolaniu otca podal písomné vyjadrenie kolízny opatrovník maloletého dieťaťa. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny. Vo vyjadrení ďalej uviedol, že na oddelení bol opakovane zisťovaný názor dieťaťa, s maloletým pracovala aj psychologička RPPS, ktorá vo svojej správe uviedla, že dieťa má strach z otca, ak sa otec dozvie, že zmenu chcelo samo. Otcovi bolo doporučené, aby sa osobne dostavil na oddelenie po príchode na Slovensko, otec sa však svojich práv telefonicky dožaduje, je verbálne útočný vo vzťahu k ním, i k matke a dieťaťu, čo je aj skutočným dôvodom napätých vzťahov medzi rodičmi. Otázku vzťahu otec a syn v prípade zhoršenia, či narušenia tohto vzťahu môže riešiť pomocou referátu poradensko-psychologických služieb. Striedavá starostlivosť umožňovala otcovi upevniť si jeho vzťah so synom. Matke bolo odporúčané psychologické poradenstvo pre syna, s ktorým súhlasila, navštevuje psychologičku O.. V. C..

Otec sa dlhodobo nezdržiava na území Slovenskej republiky. Napriek tomu trvá na striedavej osobnej starostlivosti, i keď nie je jasné, ako si samotnú realizáciu striedavej osobnej starostlivosti počas svojej neprítomnosti predstavuje. Vyjadrenie kolízneho opatrovníka o úprave práv a povinností k maloletému dieťaťu vychádzalo z prešetrovaných pomerov na strane matky dieťaťa, názoru dieťaťa a zo záverov psychologických konzultácií. Otec si svoju zodpovednosť nepriznáva, za vzniknutú situáciu obviňuje matku, rodinu a kolíznu opatrovníčku. Otcovi bude ponúknutá pomoc zo strany kolízneho opatrovníka pri náprave vzťahov medzi ním a synom, ktoré sú toho času skutočne vážne narušené.

K odvolaniu otca sa písomne vyjadrila matka, ktorá navrhla potvrdiť napadnutý rozsudok ako vecne správny. Uviedla, že maloletého k ničomu nenavádza, ako to opisuje otec v podanom vyjadrení. Podľa jej názoru by psychologička zistila a rozpoznala, že je maloletý manipulovaný. Otec žiadne výživné nedal ani neposlal. Vo vzťahu k stretávaniu sa a úpravy styku uviedla, že otec momentálne žije a pracuje v P. už vyše 7 mesiacov.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec v rozsahu suspenzívneho (odkladného) účinku odvolania (§ 206 O.s.p.) s výnimkou výroku o zastavení konania v časti z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok je v napadnutých výrokoch vecne správny.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že prvostupňový súd správne zistil skutkový stav, ako aj správne právne vec posúdil.

Podľa článku 3 Dohovoru o právach dieťaťa (ďalej len „Dohovor“):

1. Záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí, či už vykonávaných súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

2. Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, sa zaväzujú, že zabezpečia dieťaťu ochranu a starostlivosť nevyhnutnú pre jeho blaho, pričom budú brať ohľad na práva a povinnosti jeho rodičov, zákonných zástupcov alebo iných jednotlivcov právne za dieťa zodpovedných a urobia všetky potrebné zákonodarné administratívne opatrenia.

3. Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, sa zaväzujú, že zabezpečia, aby inštitúcie, služby a zariadenia zodpovedné za starostlivosť a ochranu detí zodpovedali normám stanoveným kompetentnými úradmi, zvlášť po stránke bezpečnosti a ochrany zdravia, počtu a kvalifikácie personálu, ako aj kompetentného dozoru.

Podľa článku 12 Dohovoru:

1. Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, musia zabezpečiť dieťaťu, ktoré je schopné formulovať svoje vlastné názory, právo slobodne sa vyjadrovať o všetkých záležitostiach, ktoré sa ho dotýkajú, pričom sa názorom detí musí venovať primeraná pozornosť zodpovedajúca ich veku a úrovni.

2. Za týmto účelom sa dieťaťu musí predovšetkým poskytnúť možnosť, aby bolo vypočuté v každom súdnom alebo administratívnom pojednávaní, ktoré sa ho dotýka, a to buď priamo alebo prostredníctvom zástupcu alebo jeho príslušného orgánu, a spôsobom, ktorý je v súlade s pravidlami vnútroštátneho zákonodarstva.

Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len „ZoR“) ak sú obidvaja rodičia spôsobilí dieťa vychovávať a ak majú o osobnú starostlivosť o dieťa obidvaja rodičia záujem, tak súd môže zveriť dieťa do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, ak je to v záujme dieťaťa a ak budú takto lepšie zaistené potreby dieťaťa. Ak so striedavou osobnou starostlivosťou súhlasí aspoň jeden z rodičov dieťaťa, tak súd musí skúmať, či bude striedavá osobná starostlivosť v záujme dieťaťa.

Podľa § 24 ods. 4 ZoR súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchovu a starostlivosť o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

Podľa § 26 ZoR ak sa zmenia pomery, súd môže aj bez návrhu zmeniť rozhodnutie o výkone rodičovských práv a povinností alebo dohodu o výkone rodičovských práv a povinností.

Podľa § 43 ods. 1 ZoR maloleté dieťa, ktoré je schopné s ohľadom na svoj vek a rozumovú vyspelosť vyjadriť samostatne svoj názor, má právo vyjadrovať ho slobodne vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. V konaniach, v ktorých sa rozhoduje o veciach týkajúcich sa maloletého dieťaťa, má maloleté dieťa právo byť vypočuté. Názoru maloletého dieťaťa musí byť venovaná náležitá pozornosť zodpovedajúca jeho veku a rozumovej vyspelosti.

Podľa § 100 ods. 3 O.s.p. ak je účastníkom konania maloleté dieťa, ktoré je schopné s ohľadom na vek a rozumovú vyspelosť vyjadriť samostatne svoj názor, súd na jeho názor prihliadne. Názor maloletého dieťaťa súd zisťuje prostredníctvom jeho zástupcu alebo príslušného orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, alebo výsluchom maloletého dieťaťa aj bez prítomnosti rodičov alebo iných osôb zodpovedných za výchovu maloletého dieťaťa.

Zákon o rodine v ust. § 24 ods. 2 ustanovuje štyri hmotnoprávne predpoklady pre zverenia maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti, ktorými sú spôsobilosť rodiča maloleté dieťa vychovávať, záujem oboch rodičov o osobnú starostlivosť o maloleté dieťa, záujem maloletého dieťaťa a lepšie zaistenie potrieb maloletého dieťaťa.

Dohovor o právach dieťaťa stanovil vo svojom článku 3 ods. 1, že „záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti dotýkajúcej sa detí, uskutočňovanej tak verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi, alebo zákonodarnými orgánmi.“

Záujem dieťaťa teda stojí nad všetkými inými záujmami, vrátane záujmu rodiča. V konaniach, kde sa rozhoduje o výkone rodičovských práv a povinností, konať v záujme dieťaťa znamená brať do úvahy, najmä napĺňanie jeho potrieb, istoty, spokojnosti, bezpečie, vyplývajúce z citových väzieb a vzťahu dieťaťa k obom rodičom.

Odvolací súd zhodne s prvostupňovým súdom dospel k záveru, že bola preukázaná zmena pomerov odôvodňujúca nové rozhodnutie o zmene osobnej starostlivosti o maloletého M.. Touto zmenou je zistená potreba maloletého dieťaťa vzhľadom na jeho názor a odborné závery psychológov, skutočností svedčiacie o tom, že maloletý je fakticky v osobnej starostlivosti matky už takmer rok a sám chce aby bol v osobnej starostlivosti matky. Je vhodné, aby bol maloletý zverený do osobnej starostlivosti matke. Dôkazom o zmene pomerov na strane maloletého dieťaťa sú skutočnosti zistené predovšetkým psychologičkou M.. N. M. (čl. 30 súdneho spisu). Z jej zistení vyplýva, že maloletý

je v poslednom období prevažne u matky a vo vzťahu k otcovi prežíva dieťa zmätok a neistotu. Z psychologického hľadiska vníma v prípade maloletého striedavú starostlivosť ako ohrozujúcu jeho psychický vývin. Zo záverov správy O.. V. C. vyplýva, že dieťa má aktuálny strach z otca a odmieta striedavú starostlivosť, chce byť s matkou. V záujme istoty a bezpečia navrhuje dieťa zveriť do osobnej starostlivosti matky (čl. 75 súdneho spisu).

V konaniach, kde sa rozhoduje o výkone rodičovských práv a povinností, konať v záujme dieťaťa znamená brať do úvahy, najmä napĺňanie jeho potrieb, istoty, spokojnosti, bezpečie, vyplývajúce z citových väzieb a vzťahu dieťaťa k obojom rodičom.

Odvolačný súd sa priklonil k rešpektovaniu prvoradého záujmu dieťaťa a riadil sa aj jeho názorom. Maloletý M. prejavil a vyslovil svoj postoj k otázke starostlivosti. Názor dieťaťa vyplýva zo správy M.. G. M.. Dieťa bolo schopné vzhľadom na svoj vek a prežité skúsenosti zo striedavej starostlivosti vyjadriť svoje súčasné potreby (čl. 30 súdneho spisu). Maloletý aj napriek tomu, že otca má rád a predtým chcel byť s ním častejšie, po prežitých udalostiach s otcom chce zmenu a chce byť s matkou. Sú zrejmé aj dôvody pre takúto zmenu. Je potrebné akceptovať a pochopiť jeho postoj vzhľadom na jeho vek, záujmy. Mal. M. má záujem meniť stav vo vzťahu k osobnej starostlivosti.

„Štátne orgány musia brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb a najmä na najvyšší záujem dieťaťa a jeho práva“ (Porovnaj NUUTINEN/ Fínsko č. 32842/96, ESLP 2000- VII, Volanský / Česká republika č.63267/00 z 29.6.2004).

Odvolačný súd nepochybuje o snahe, otca zaistiť čo najlepšie podmienky pre výchovu svojho syna aj tým, že chce, aby bol syn zverený do striedavej osobnej starostlivosti. Zdôrazňuje však, že je prvoradý záujem syna, ktorý si neželá striedavú osobnú starostlivosť. Pri striedavej osobnej starostlivosti je jedným z hľadísk to, či zverenie do striedavej starostlivosti je v záujme dieťaťa a či by bola najlepším spôsobom zabezpečenia jeho spokojného vývoja. Je potrebné uviesť v tejto súvislosti, že čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa stanovuje, že obaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa. Táto zodpovednosť je prvoradá a jej základným zmyslom je záujem dieťaťa. „Článok 8 Dohovoru v žiadnom prípade neoprávňuje rodičov k tomu, aby sa vyžadovalo prijatie opatrenia, ktoré by poškodzovalo rozvoj dieťaťa.“ (Porovnaj rozhodnutie Veľkého senátu ESLP HOLZ/ Nemecko zo dňa 13.7.2000).

Odvolačný súd nezistil natoľko silný vplyv matky a jej rodiny, ako to prezentuje otec. Zo správ psychologičiek a kolízneho opatrovníka neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by mali preukazovať, že maloletý je pod nátlakom matky a nedokáže sám subjektívne a samostatne prejsť svoj názor a prezentovať ho. Skutočnosť, že zverenie mal. M. do osobnej starostlivosti matke je v jeho záujme, vyplýva aj z vyjadrenia kolízneho opatrovníka.

„Je potrebné si uvedomiť, že zverenie maloletého dieťaťa do výlučnej osobnej starostlivosti jedného z rodičov nemožno považovať za porušenie práva maloletého dieťaťa na starostlivosť rodičov. Nepredstavuje totiž vylúčenie práva maloletého dieťaťa na starostlivosť oboch rodičov, rovnako ako nevylučuje právo rodiča, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené, na jeho výchovu a starostlivosť, aj keď za použitia iných foriem.“ (porov. uznesenie Ústavného súdu českej republiky sp. zn. IV. ÚS 2145/09 zo dňa 6.1.2010).

„Skutočnosť, že druhému rodičovi sa pri výchove maloletého dieťaťa neposkytne rovnaký priestor ako tomu, ktorému je zverené do výlučnej osobnej starostlivosti, nepredstavuje porušenie medzinárodných zmlúv (porov. uznesenie Ústavného súdu českej republiky sp. zn. IV. ÚS 2887/09 zo dňa 27.1.2010).

Pre maloleté dieťa je rozhodujúce vyrastať v láskyplnom, avšak aj v nestresujúcom prostredí. Zo správ psychológov, kolízneho opatrovníka, ktorí s maloletým pracovali, realizovali pohovory zreteľne vyplýva, že preferenčným rodičom je matka, no otca má rád. Za takejto situácie aj odvolací súd považuje dôvod na zmenu rozhodnutia o zverení mal. M. do osobnej starostlivosti matke. Po posúdení všetkých okolností je potrebné súhlasiť so záverom prvostupňového súdu, že došlo k takej podstatnej zmene pomerov, ako má na mysli ustanovenie § 26 ZOR.

Pokiaľ ide o námietku otca, že kolízny opatrovník nerešpektuje názory, pocity dieťaťa nie je možné súhlasiť. Kolízny opatrovník prešetroval pomery na strane matky, zisťoval názory aj pomocou psychológov. Odvolací súd nepovažuje za účelné, dôvodné, aby sa mali vykonať navrhované dôkazy otcom (výsluch učiteľov a družinárky). Nepovažuje ich za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej a to so zreteľom na skutočnosť, že maloletý bol podrobený psychologickému vyšetreniu, pohovorom s kolíznym opatrovníkom. Už vôbec nie je možné pripustiť návrh na hospitalizáciu dieťaťa a to za účelom vykonania znaleckého dokazovania.

Odvolacie námietky otca vo vzťahu k výroku, o určení výživného od 1.5.2014 považuje odvolací súd za neopodstatnené. Preukázateľne je maloletý vo faktickej osobnej starostlivosti matky od mesiaca apríl 2014. Poskytnutie sumy 300 Eur na výživné pre maloletého zo strany otca nebolo preukázané, nie je zrejмый čas odovzdania peňazí a matka odmieta takéto tvrdenie.

Pokiaľ ide o rozsah výživného určený prvostupňovým súdom zo strany otca, tak určená suma výživného nepokryje všetky náklady na výživu, ktoré má maloletý v súvislosti s uspokojovaním jeho základných životných potrieb, s potrebami, ktoré súvisia s návštevou školy, ako aj tých, ktoré súvisia s jeho kultúrnym, rekreačným, či športovým vyžitím.

Prvostupňový súd určil výživné správne odo dňa 1.5.2014. Správne určil dlžné výživné. Podľa názoru odvolacieho súdu splatenie dlžnej sumy neohrozí otcovu výživu, nespôsobí mu väčšie ťažkosti pri príprave zabezpečenia nevyhnutných výdajov pre seba a je potrebné prihliadnuť aj na to, že suma 27,13 Eur mesačne nepostačuje na pokrytie základných životných potrieb maloletého.

Ak sa preukázateľne zmenia pomery na strane otca, pretože ak otec pracuje v zahraničí a má príjem, bude potrebné potom vychádzať z jeho možností a schopností, ako aj z potrieb oprávneného maloletého dieťaťa a určiť výživné v inej sume, než je určená prvostupňovým rozsudkom len v sume minimálnej podľa § 62 ods. 3 Zákona o rodine.

Vo vzťahu k úprave styku otca s maloletým dieťaťom je potrebné uviesť, že vzhľadom na zistenú skutočnosť, že otec sa nachádza v zahraničí, tak je potrebné takúto úpravu styku považovať zatiaľ len ako rámcový základ pre stretávanie sa dieťaťa s otcom, a teda, že ide o určitú garanciu styku. To však neznamená, že sa nemajú rodičia dohodnúť na inej rozsiahlejšej úprave styku vychádzajúcej z potrieb otca a maloletého. Otec je oprávnený v prípade, ak nedôjde k dohode o rozšírení styku, podať návrh na takúto úpravu prostredníctvom súdu. Podľa § 163 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku má rodič právo kedykoľvek podať návrh na začatie nového konania o úprave styku so svojim dieťaťom, ak sa zmenia pomery.

Na záver odvolací súd dodáva, že obaja rodičia si musia uvedomiť, že porozumenie a spolupráca rodičov je vždy dôležitým faktorom pre úspešnú výchovu ich syna. Po rozpade rodiny s maloletými deťmi je najlepšie pre maloleté dieťa, ak cíti, že obaja rodičia dokážu slušne vzájomne komunikovať bez invektív, urážania druhého rodiča.

Za takejto situácie odvolací súd predovšetkým s poukazom na záujem maloletého dieťaťa rozsudok súdu prvého stupňa s výnimkou výroku, ktorým súd konanie o návrhu matky o určení výživného v časti zastavil ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 221 ods. 4 O.s.p. v spojení s ust. § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p. tak, že vzhľadom na konanie, ktoré mohlo začať aj bez návrhu, žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.